

toge rimelige Priser. Men med rene Aagerpriser kan det blive selv de amerikanske Millionærer for dyrt og for meningsløst.

Det ærede Medlem for Horsens talte om den direkte Beskyttelse, Landbruget er Genstand for. Hvis man ved direkte Beskyttelse forstaar stærk Støtte fra Statens Side, saa er det for saa vidt rigtigt. Vor Finanslov giver jo Hundreder af Tusinder til Landbruget. Men jeg siger, at Industrien bør ogsaa have en lignende direkte Støtte, og jo mere Industrien vikler sig ud af Protektionismens Svøb, des mere tror jeg ogsaa, Industrien vil finde Ørenlyd hos Regering og Rigsdag for at faa en stadig stigende direkte Støtte til Konsulentvirksomhed, til tekniske Skoler, til Konsuler osv. osv., ligesom Landbruget i stadig stigende Grad har faaet det. Det vil jeg finde fuldkommen rimeligt.

Der er vist ingen Tvivl om, at dansk Møbelindustri kunde faa en udmærket Eksport. Jeg har i denne Tid med Glæde set, at en dansk Prins er ude paa Langfart som en Slags commis-voyageur. Jeg synes, det var en udmærket nyttig Anvendelse af vort Kongehus, saa længe vi have det, og jeg tror, Kongefamilien kunde gøre stor Nytte paa dette Omraade, den har jo gode Forbindelser med Hofferne i andre Lande, og den vilde gøre lidt Gavn for Pengene, ligesom Prins Valdemar gør det ved denne Rejse, hvis den vil interessere de udenlandske Hoffer og den udenlandske store, rige Verden for vort aldeles ypperlige Porcelæn og Terrakotta, Møbler osv. Derved tror jeg, at vort Hof og vort Kongehus kunde gøre vor Industri visse Tjenester, ligesom Prins Valdemar for Tiden gør det i Østasien.

Det kunde jo ligefrem være, at det, man her stiller op som en Fare for vor Udvikling, Dumping-Systemet, Oversvømmelse med de billigere Varer fra al Verdens Lande, kunde blive for vor Industris Udvikling netop det samme, som Oversvømmelsen med Korn er bleven for Landbruget: hvad der saa ud som en Hindring, blev forvandlet til en Betingelse. Hvis f. Eks. billigt Træ strømmede ind her i Landet, kunde man maaske netop paa Grundlag deraf fremkalde en kunsthaandværksmæssig Møbelindustri, hvorved vi kunne slaa selve Udlandet paa Markedet. Da England paa Grund af Fastlandets vanvittige Sukkereksportpræmier blev oversvømmet med billigt Sukker, billigere, end de kunde producere det i Tyskland og Frankrig, hvad gjorde saa England? Saa dannede

England sig en Syltetøjs- og Biskuitindustri. Det var jo muligt, at en saadan Oversvømmelse med billigt Træ og andre Raastoffer kunde fremkalde en lignende Industri her hjemme. Man taler om, at det er Synd, at vor Mølleindustri gaar til Grunde, at det er saa forfærdeligt at faa alt det billige Mel herind. Herre Gud, skulle vi nu være saa bange for at faa alt for billigt Mel og alt for billige Fødevarer i det hele? Var det saa ikke bedre — det er jo i øvrigt en voldsom Overdrivelse, at vor Mølleindustri gaar til Grunde, vi have jo mange Møller her i Landet og mange Møllevirksomheder — var det saa ikke bedre, om man saa maaske paa Grundlag af det billige Mel kunde faa en Kakesindustri? Billigt Klæde kunde maaske medføre et vældigt Opsving i vor Konfektionsindustri.

Men naturligvis skal man saa ogsaa benytte alle de moderne tekniske Fremskridt. Jeg saa i Chicago et elektrisk Skrædderværksted. Jeg tror ikke, der findes Mage dertil i Tyskland, som ellers er vor Konkurrent, tror overhovedet ikke, at man nogetsteds paa denne Side Atlanterhavet finder Mage dertil. Paa dette Værksted gik alt med Elektricitet; en Tilskærer tilskar ved Hjælp af en elektrisk Saks — den lignede et stort Pressejern, som med en Traad var i Forbindelse med Maskineriet — 20 Lag Klæde paa en Gang. Saa snart han havde ladet dette Redskab bevæge sig et Par Gange i Løbet af 1 Minut eller $1\frac{1}{2}$, havde han tilskaaret alle 20 Lag. Det var et stort lyst og luftigt Lokale, det var som en Riddersal omdannet til et Værksted, hvor man udnyttede alle de store Opfindelser. Naturligvis, vi kunne ikke blive ved at sidde i gammeldags lave Værksteder, naar Tiden gaar fremad; vi maa benytte Maskiner, Dampkraften, Elektriciteten, vi maa modernisere og udvikle vort Haandværk og vor Industri, men gøre vi det, skulle vi nok blive i Stand til at følge med.

Man frygter for, at selv om vi kunde følge med med Hensyn til saadan finere Industri, som man erkender, vi have visse Anlæg for — og det tror jeg, er rigtigt, det danske Folk har en højt kultiveret Smag, der gør os ypperligt skikkede til at følge med paa Kunsthaandværkets Omraade —, vil Massetilvirkningen af de grovere Varer forsvinde. Jeg tror, at denne Frygt er ubegrundet. Kornproduktionen forsvandt ikke af Landbruget, fordi man gik over til Mejeri- og Slagteriindustrien. Det danske Landbrug blev alligevel ved at avle Korn i en vis Maalestok. Saaledes ville vi